WYROK ZAOCZNY
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Braniewie I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Ewa Myślińska

Protokolant: sekr. sąd. Katarzyna Adamus

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2019 roku w Braniewie

na rozprawie

sprawy z powództwa easyDEBT Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko T. B.

o zapłatę

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

Powód easyDEBT Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. w pozwie wniesionym w dniu 10 października 2017 roku do Sądu Rejonowego w Bydgoszczy domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanego T. B. kwoty 2367,14 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

W treści uzasadnienia wskazał, że w dniu 24 marca 2017 roku nabył wierzytelność przysługującą (...) Bank Spółce Akcyjnej względem pozwanego z tytułu zawartej z nim umowy bankowej nr (...) z dnia 11 października 2013 roku, z której pozwany się nie wywiązał. Jako dowód przedłożył w sprawie wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu, wyjaśniając jednocześnie, co składa się na dochodzone roszczenie.

Na mocy prawomocnego postanowienia z dnia 6 grudnia 2017 roku Sąd Rejonowy w Bydgoszczy w sprawie I Nc 23939/17 stwierdził swą niewłaściwość miejscową i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Braniewie. Sprawa wpłynęła do Sądu Rejonowego w Braniewie w dniu 24 lipca 2018 roku.

Pismem procesowym z dnia 2 listopada 2018 roku pełnomocnik powoda oznaczył datę wymagalności roszczenia na dzień 27 czerwca 2014 roku.

Pozwany T. B. nie stawił się na termin rozprawy, nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwany T. B. w dniu 11 października 2013 roku zawarł z (...) Bank Spółką Akcyjną we W. umowę bankową, z której warunków nie wywiązał się, co skutkowało wypowiedzeniem tej umowy i postawieniem całego zadłużenia w stan wymagalności w dniu 27 czerwca 2014 roku.

W dniu 24 marca 2017 roku doszło do przelewu w/w wierzytelności wynikającej z umowy bankowej na rzecz powoda, o czym powód zawiadomił pozwanego pismem z dnia 11 kwietnia 2017 roku, wzywając go do zapłaty zadłużenia.

Na kwotę zadłużenia dochodzonego pozwem złożyły się 1696,75 złotych tytułem kapitału, 424,86 złotych tytułem odsetek umownych i odsetek za opóźnienie oraz 245,53 złote tytułem kosztów, opłat i prowizji.

/bezsporne, a nadto wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego k.4, zawiadomienie o cesji k.5-6, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji z 24 marca 2017 roku k.7, umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 24 marca 2017 roku z zał. k.9-11v./

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Mając na względzie fakt, że pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, nie żądał jej przeprowadzenia pod swoją nieobecność oraz nie złożył wyjaśnień, zapadły przeciwko niemu wyrok, zgodnie z art. 339 § 1 kpc w zw. z art. 340 kpc, jest zaoczny.

Zgodnie z treścią art. 339 k.p.c. Sąd wyda wyrok zaoczny jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie (§1). W takim wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Stosownie zaś do treści art. 340 kpc wyrok wydany w nieobecności pozwanego nie będzie zaoczny, jeżeli pozwany żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności albo składał już w sprawie wyjaśnienia ustnie lub na piśmie.

W ocenie Sądu roszczenie powoda jest przedawnione.

Na uwagę zasługuje fakt, że w związku z wejściem w życie w dniu 9 lipca 2018 roku, ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 8 czerwca 2018 r.) doszło do zmiany przepisów o przedawnieniu, w tym m. in. dotyczących roszczeń przysługujących względem konsumentów, jakim pozwany niewątpliwie jest (art. 22^1 k.c.).

Nowela (art. 1) zmienia Kodeks cywilny w ten sposób, że m.in. dodaje nowy § 2^1 w art. 117 oraz nowy art. 117^1, z których wynika, że sąd uwzględnia z urzędu upływ terminu przedawnienia roszczenia przeciw konsumentowi, przy czym można nie uwzględnić upływu takiego terminu w wyjątkowych przypadkach. Z nowego zd. 2 art. 118 k.c. wynika przedłużenie terminu przedawnienia, który wynosi co najmniej 2 lata, do końca ostatniego roku kalendarzowego biegu tego terminu. Zatem, choć nowelę uchwalono pod hasłem skracania terminów przedawnienia, wydłuża ona każdy termin przedawnienia, który wynosi nie mniej niż 2 lata oraz nie jest – skracanym przez nowelę z 10 do 6 lat – zasadniczym terminem z art. 118 k.c. ani podstawowym terminem z art. 125 § 1 zd. 1 k.c. Jeżeli wydłużany nowelą termin przedawnienia rozpoczął bieg, lecz nie upłynął, przed dniem wejścia w życie noweli, z tym dniem ulega on wydłużeniu zgodnie z Kodeksem cywilnym w brzmieniu nadanym nowelą, uwzględnia się nadal bieg tego terminu przed tym dniem. Nowela a contario nie wydłuża terminu przedawnienia, który upłynął przed jej wejściem w życie.

Zgodnie z art. 5 ust. 4 tej ustawy „Roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą."

Ustawodawca w art. 5 ust. 4 noweli nakazuje stosować zmienione nią przepisy Kodeksu cywilnego do skutków przedawnienia, jeżeli spełnione są dwie przesłanki pozytywne: roszczenie przysługuje przeciwko konsumentowi i przedawniło się przed datą wejścia w życie noweli oraz spełniona jest przesłanka negatywna: przed tą datą nie podniesiono zarzutu przedawnienia.

Innymi słowy w przypadku roszczeń służących przeciwko konsumentom, co do których nie podniesiono do dnia 9 lipca 2018 roku zarzutu przedawnienia, a które są roszczeniami przedawnionymi, stosuje się od 9 lipca 2018 roku przepisy kodeksu cywilnego w brzmieniu wynikającym z nowelizacji, czyli w tym przypadku nowela działa wstecz.

Stąd zgodnie z art. 117 § 2^1 k.c. „Po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi."

Stosownie zaś do treści art. 118 k.c. termin przedawnienia roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi nadal po nowelizacji 3 lata.

Bieg przedawnienia rozpoczął się zatem stosownie do art. 120 § 1 k.c. w niniejszej sprawie od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne, tj. od dnia 27 czerwca 2014 roku i upływ trzech lat przypadał na dzień 27 czerwca 2017 roku, czyli przed wniesieniem pozwu, co miało miejsce w dniu 10 października 2017 roku.

W ocenie Sądu przepis art. 117 § 2^1 k.c. w zw. art. 5 ust. 4 ustawy zmieniającej kodeks cywilny stoją na straży ochrony konsumentów i zobowiązują Sąd do uwzględniania upływu terminu przedawnienia z urzędu, za wyjątkiem sytuacji z art. 117^1 k.c., której zaistnienie powód musiałby wykazać, podobnie jak faktu przerwania lub zawieszenia biegu terminu przedawnienia, na co powód nie powoływał się w toku sprawy, choć i tak w tej sytuacji zgodnie z powszechnym stanowiskiem orzecznictwa jako nabywca wierzytelności nie będący bankiem (vide : uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 roku w sprawie III CZP 29/16 (LEX nr 2067028 i następne) nie mógłby skorzystać z przerwy w biegu przedawnienia.